

NORA ROBERTS

Een stralende ster

Vertaling Tasio Ferrand en Harriët Vierdag

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Skin Deep*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Copyright © 1990 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Without a Trace*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Harriët Vierdag
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Drunaa / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0731 1
ISBN 978 94 027 6144 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie mei 2021

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Chantel

Proloog

‘Ik weet niet meer wat we met dat kind aan moeten.’

‘Kom op, Molly.’ Met zijn ogen op de spiegel gericht smeerde Frank O’Hurley wat grime op zijn kin om ervoor te zorgen dat zijn gezicht niet glom op het podium. ‘Je maakt je te veel zorgen.’

‘Zorgen?’ Terwijl ze zich in bochten draaide om de rits aan de achterkant van haar jurk dicht te trekken, bleef Molly in de deuropening van de kleedkamer staan zodat ze de gang achter het toneel in de gaten kon houden. ‘Frank, we hebben vier kinderen, en ze zijn me allemaal even lief. Maar Chantel is een lastpak.’

‘Je bent te streng voor haar.’

‘Omdat jij niet streng genoeg bent.’

Grinnikend draaide Frank zich om en hij nam zijn vrouw in zijn armen. Na een huwelijk van meer dan twintig jaar was hij nog altijd even dol op haar geestigheid. Ze was nog steeds zijn Molly, mooi en slim, ook al was ze ook de moeder van zijn eenentwintigjarige zoon en zijn drie tienerdochters. ‘Mijn lieve Molly, Chantel is een mooie jonge meid.’

‘En dat weet ze maar al te goed.’ Molly keek over Franks schouder naar de artiesteningang in de hoop de deur te zien opengaan. Waar bleef dat kind? Ze moesten over een kwartier op het toneel staan en Chantel had zich nog steeds niet laten zien.

Toen ze haar drie dochters op de wereld zette, binnen enkele minuten na elkaar, had ze niet geweten dat de eerste haar meer kopzorgen zou opleveren dan de andere twee bij elkaar.

‘Het is juist haar uiterlijk dat haar in de problemen gaat brengen,’ mompelde Molly. ‘Er lopen altijd jongens te snuffelen rond meisjes die er zo uitzien als Chantel.’

‘Ze kan de jongens wel aan.’

‘Dat is misschien ook iets waar ik me zorgen over maak. Ze kan ze iets te goed aan.’ Hoe kon ze verwachten dat een eenvoudige, zachtaardige man als Frank de complexiteiten van vrouwen zou begrijpen? In plaats daarvan viel ze terug op een oude standaardzin. ‘Ze is pas zestien, Frank.’

‘En hoe oud was jij toen jij en ik –’

‘Dat was anders,’ zei Molly, die toch moest lachen om de grijns waarmee Frank haar aankeek. ‘Nee, echt.’ Ze trok zijn das recht en veegde de gezichtspoeder van zijn revers. ‘Ze heeft misschien niet het geluk dat ze een man als jij ontmoet.’

Hij pakte haar ellebogen vast en hield haar stil. ‘Wat voor soort man is dat dan?’

Met haar handen op zijn schouders bekeek ze zijn gezicht. Het was slank en al wat gerimpeld, maar de ogen waren nog steeds die van de jongen met de vlotte babbel op wie ze stapelverliefd was geworden. Hoewel hij nooit helemaal de maan en de sterren had geleverd die hij haar eens had beloofd, waren ze in alle opzichten partners. In goede en slechte tijden – door dik en dun. Er waren veel magere jaren geweest. Ze had al meer dan de helft van haar leven met deze man doorgebracht, dacht Molly, en hij wist haar nog steeds te charmeren.

‘Een lieve man,’ antwoordde ze en ze bracht haar lippen naar die van hem. Toen ze de achterdeur hoorde dichtgaan, trok Molly haar hoofd weg.

‘Spring nu niet boven op haar, Molly,’ zei Frank terwijl hij snel de arm van zijn vrouw vastpakte. ‘Je weet dat ze dan alleen maar haar stekels opzet, en ze is er nu.’

Grommend trok Molly haar arm los, net toen Chantel dansend de gang in liep. Ze had een felrode sweater aan en een strakke zwarte broek waarin haar ontluikende vormen goed te zien waren.

De kleur die de frisse herfstlucht op haar wangen had gebracht, deed haar toch al zo elegante jukbeenderen nog beter uitkomen. In haar diep-, diepblauwe ogen lag een opgeruimde, zelfingenomen blik.

‘Chantel.’

Met haar natuurlijke aanleg voor drama en timing bleef Chantel stilstaan in de deuropening van de kleedkamer die ze met haar zussen deelde. ‘Mam.’ Haar mondhoeken gingen omhoog en de glimlach werd breder toen ze over Molly’s schouder heen haar vader naar haar zag knipogen. Ze wist dat ze altijd op haar papa kon rekenen. ‘Ik weet dat ik een beetje te laat ben, maar ik zal op tijd klaar zijn. Ik heb het zo leuk gehad.’ De opwinding gaf haar schoonheid een extra sprankeling. ‘Michael heeft me in zijn auto laten rijden.’

‘Dat dure rode dingetje?’ begon Frank, om in zijn hand te hoesten toen Molly hem een strenge blik toewierp.

‘Chantel, je hebt je rijbewijs pas een paar weken.’ O, wat vond ze het vervelend om preken af te steken, dacht Molly terwijl ze zich erop voorbereidde om het nu toch te doen. Ze wist hoe het was om zestien te zijn en daarom wist ze dat ze er niet aan kon ontkomen om dit te doen. ‘Je vader en ik vinden niet dat je er al aan toe bent om zonder een van ons auto te rijden. En hoe dan ook,’ vervolgde ze voordat Chantel kans zag om haar eerste protest te lanceren, ‘is het niet slim om in auto’s van anderen te rijden.’

‘We waren op een stil weggetje.’ Chantel liep naar haar moeder en gaf haar op beide wangen een kus. ‘Je moet je niet zoveel zorgen maken. Ik moet wel een beetje plezier hebben in het leven, anders verpieter ik.’

Molly herkende het scenario maar al te goed en ze bleef standvastig. ‘Chantel, je bent te jong om met een of andere jongen autoritjes te maken.’

‘Michael is geen jongen. Hij is eenentwintig.’

‘Dat is precies mijn punt.’

‘Het is een engerd,’ meldde Trace op terloopse toon terwijl hij de gang in kwam. Hij trok alleen maar een wenkbrauw op toen Chantel zich omdraaide en hem met felle ogen aankeek. ‘En als ik erachter kom dat hij aan je heeft gezeten, trek ik zijn gezicht van zijn schedel.’

‘Het gaat jou helemaal niets aan,’ zei Chantel. Het was tot daaraan toe om een standje te krijgen van haar moeder, maar het ging haar te ver om ook preken van haar broer te moeten aanhoren. ‘Ik ben zestien, niet zes, en ik ben het zat dat er zo over me gewaakt wordt.’

‘Jammer dan.’ Hij nam haar kin in zijn hand en hield haar gezicht vast toen ze zich probeerde los te trekken. Hij had een grovere, mannelijke versie van Chantels schoonheid. Haast barstend van trots keek Frank naar de twee. Ze waren de vuurvreters van de familie en ze leken in dat opzicht meer op hun moeder dan op hem. Hij hield zielsveel van ze.

‘Kom, het is wel goed zo.’ Als een soort vredestitcher stapte Frank tussen de twee in. ‘We hebben het er later nog wel over. Nu moet Chantel zich gaan omkleden. Tien minuten, prinses,’ mompelde hij. ‘Niet dralen. Kom, Molly, laten we het publiek gaan opwarmen.’

Molly keek Chantel aan met een stille blik die duidelijk maakte dat het zaakje nog niet afgedaan was, maar werd toen toch iets milder en raakte de wang van haar dochter aan. ‘We hebben het recht om ons zorgen te maken over je, dat snap je toch wel?’

‘Misschien wel.’ Chantel had nog steeds koppig haar kin in de lucht. ‘Maar het hoeft niet. Ik kan wel voor mezelf zorgen.’

‘Ik ben bang dat je daar gelijk in hebt.’ Ze slaakte een kleine zucht en liep samen met haar man naar het kleine podium waar ze de rest van de week de kost zouden verdienen.

Verre van bedaard pakte Chantel de kruk van de deur achter zich vast en keek haar broer aan. 'Ik bepaal zelf wel wie mij aanraakt, Trace. Onthou dat goed.'

'Zorg er maar voor dat je vriendje met die dure auto zich gedraagt. Tenzij je hem met twee gebroken armen wilt zien.'

'Ach, loop naar de hel.'

'Dat zal ik uiteindelijk vast wel moeten,' zei hij op luchtige toon waarna hij zachtjes aan haar haar trok. 'Dan maak ik meteen het pad vrij voor jou, lief zusje.'

Omdat ze op het punt stond te gaan lachen trok Chantel de kleedkamerdeur open en sloeg hem snel in Trace' gezicht dicht toen ze binnenstond.

Maddy, die Abby's kostuum aan het dichtknopen was, keek haar aan. 'Toch maar besloten om te komen?'

'Begin jij niet ook nog eens.' Met snelle bewegingen pakte Chantel van de ijzeren stang die over de hele breedte van de kamer gespannen was een jurk die bij die van haar zussen paste.

'Ik zou niet durven. Klonk trouwens wel interessant, dat gesprek in de gang.'

'Ze moeten zich gewoon niet zo druk maken om mij.' Chantel gooide de jurk neer en trok haar sweater uit. Haar huid was bleek en glad, haar vormen waren al zacht en vrouwelijk.

'Zie het maar zo,' zei Maddy terwijl ze Abby's laatste knoopje dichtdeed, 'ze maken zich zo druk om jou dat ze amper tijd hebben om op Abby en mij te vitten.'

'Jullie zijn me wel wat verschuldigd.' Chantel stapte uit haar broek en richtte zich toen weer op, slechts gehuld in haar beha en slipje.

'Mama maakte zich echt zorgen,' wierp Abby tussenbeide. Aangezien haar eigen make-up al was gedaan, zette ze de tubes en potjes klaar waarmee Chantel haar toneelgezicht op zou doen.

Enigszins geplaagd door schuldgevoelens plofte Chantel neer op een stoel voor de spiegel die de drie zussen deelden. ‘Dat was echt nergens voor nodig. Er was niets aan de hand. Ik heb me vermaakt.’

‘Heeft hij je echt in zijn auto laten rijden?’ vroeg Maddy geïnteresseerd terwijl ze Chantels haar begon te borstelen.

‘Ja. Het voelde... Ik weet niet, het voelde als iets belangrijks.’ Ze bekeek de krappe, raamloze kamer met de betonnen vloer en smoezelige muren. ‘Ik ben niet van plan om de rest van mijn leven in dit soort gribussen te zitten, weet je.’

‘Nu klink je net als papa.’ Glimlachend overhandigde Abby haar een make-upsponsje.

‘Nou, ik meen het.’ Chantel had nu al jaren ervaring en bracht met snelle, bedreven vegen wat kleur op haar gezicht aan. ‘Op een dag zal mijn kleedkamer drie keer zo groot zijn als deze. Helemaal wit, met tapijt zo dik dat je er tot je enkels in wegzakt.’

‘Ik zou liever wat kleur hebben,’ zei Maddy dromerig. ‘Heel veel kleur.’

‘Wit,’ herhaalde Chantel op ferme toon, waarna ze opstond om haar jurk aan te trekken. ‘En er zal een ster op de deur hangen. Ik zal in een limo rijden en een sportwagen hebben waarbij die van Michael een speelgoedautootje lijkt.’ Haar ogen werden donker terwijl ze de ontelbare malen verstelde jurk aantrok. ‘En een huis met een enorme tuin eromheen en een groot stenen zwembad.’

Omdat ze allemaal het vermogen om groots te dromen hadden, fantaseerde Abby verder terwijl ze Chantels jurk dichtknoopte. ‘Wanneer je een restaurant in loopt, zal de hoofdkelner je herkennen en je de beste tafel en een fles champagne van het huis geven.’

‘Je zult geduldig voor fotografen poseren,’ vulde Maddy aan terwijl ze Chantel haar oorbellen aangaf. ‘En nooit iemand een handtekening weigeren.’

‘Uiteraard.’ Terwijl ze zich in de fantasie wentelde, klemde Chantel de glazen stenen vast aan haar oren en dacht daarbij aan diamanten. ‘Er zullen twee enorme suites in het huis zijn, voor elk van mijn zussen één. En dan gaan we de hele nacht wakker blijven en kaviaar eten.’

‘Doe maar pizza,’ instrueerde Maddy.

‘Pizza én kaviaar,’ stelde Abby voor, terwijl ze aan de andere kant naast Chantel ging staan.

Lachend legde Chantel haar armen om de middels van haar zussen. Ze waren nu een eenheid, net als toen ze nog in de baarmoeder zaten. ‘We gaan het ver schoppen. We gaan iets van onszelf maken.’

‘We zijn al iets.’ Abby draaide haar hoofd en keek Chantel aan. ‘De O’Hurley-drieling.’

Chantel keek naar hun reflectie in de spiegel. ‘En dat zal niemand ooit nog vergeten.’

Hoofdstuk 1

Het huis was groot en koel en wit. In de vroege ochtenduren waaide er door de terrasdeuren die Chantel had laten openstaan een bries naar binnen, en het huis vulde zich met de geuren van de tuin. Bij de bomen aan de andere kant van het gazon, niet zichtbaar vanuit het huis, stond een witgeverfd en met blauweregeng begroeid prieeltje. Soms, als de wind goed stond, kon Chantel ze door het slaapkamerraam ruiken.

Aan de oostzijde van het gazon stond een weelderige marmeren fontein. Die stond nu niet aan. Ze had hem zelden aanstaan als ze alleen was. Vlak bij het zwembad, een achthoekig stenen ding geflankeerd door een brede patio aan de ene, en een kleiner wit huis aan de andere kant. Achter de bomenrij lag een tennisbaan, maar ze had al weken geen tijd of zin gehad om een racket aan te raken.

De stenen muur die om het landgoed heen stond was twee keer zo hoog als een gemiddeld mens en bezorgde haar afwisselend een veilig gevoel en het gevoel ingesloten te zijn. Maar goed, binnen in het huis, met zijn hoge plafonds en koele witte muren, vergat ze de omheining en het beveiligingssysteem en het elektronische hek vaak; het was de prijs die ze moest betalen voor de roem die ze altijd had gewild.

De kamers van het personeel waren in de westvleugel, op de eerste verdieping. Daar was het nu nog muisstil. De ochtend was net aangebroken en Chantel was alleen. Soms vond ze dat prettiger.

Zonder in de grote passpiegel in haar kleedkamer te kijken, propte ze haar haar onder een hoed. Het lange shirt en de platte schoenen die ze droeg had ze gekozen omdat ze gemakkelijk zaten,

niet omdat ze bijster elegant waren. Het gezicht dat mannenharten had gebroken en jaloezie in vrouwen opriep, was onopgemaakt gelaten. Chantel schermde het af door de rand van de hoed omlaag te trekken en een enorme zonnebril op te zetten. Op het moment dat ze de tas pakte waarin alles zat wat ze die dag nodig dacht te hebben, zoemde de intercom naast de deur.

Ze keek op haar horloge. Kwart voor zes. Daarna drukte ze op de knop. ‘Stipt op tijd.’

‘Goedemorgen, Miss O’Hurley.’

‘Goedemorgen, Robert. Ik kom direct naar beneden.’ Nadat ze de knop die het hek opende had ingedrukt, liep Chantel de brede dubbele trap af naar de begane grond. De mahoniehouten reling gleed als satijn onder haar vingers door. Aan het plafond hing een kroonluchter met kristallen die in de spaarzaam verlichte hal maar zachtjes schitterden. De marmeren vloer glom als een spiegel. Het huis was een perfecte etalage voor de sterrenstatus die ze met hard werken had bereikt. Chantel nam het nog steeds allemaal niet voor lief. Het was een droom die was voortgekomen uit, en zich voortzette in, andere dromen, en er waren veel tijd, moeite en vaardigheid voor nodig om het in stand te houden. Maar ze werkte dan ook al haar hele leven en had het gevoel dat ze recht had op de vruchten die ze was begonnen te plukken.

Terwijl ze naar de voordeur liep, begon de telefoon te rinkelen.

Verdomme, ze hadden haar opnametijden toch niet veranderd? Aangezien zij wakker was en het personeel niet, liep ze naar de bibliotheek aan de andere kant van de hal en nam daar de telefoon op.

‘Hallo.’ Uit automatisme pakte ze alvast een pen om eventueel aantekeningen te maken.

‘Ik wou dat ik je nu kon zien.’ De bekende fluistering bezorgde haar subiet zwetende handpalmen, en de pen gleed uit haar hand

en viel geluidloos op het nieuwe kladblok. ‘Waarom heb je je nummer veranderd? Je bent toch niet bang van me? Je moet niet bang zijn van mij, Chantel. Ik zal je niets doen. Ik wil je alleen aanraken. Alleen aanraken. Ben je je aan het aankleden? Ben je –’

Met een wanhopige kreet gooide Chantel de hoorn op de haak. Het geluid van haar ademhaling leek door het grote, lege huis te weerkaatsen. Het begon weer.

Een minuut of wat later viel het haar chauffeur alleen maar op dat ze achter in de limo stapte zonder hem met haar gebruikelijke spontane, flirterige glimlach te begroeten. Toen ze eenmaal zat, legde ze haar achterhoofd tegen de rugleuning aan, sloot ze haar ogen en dwong ze zichzelf om tot bedaren te komen. Ze moest over een paar uur voor de camera verschijnen en het beste geven wat ze in zich had. Dat was haar baan. Dat was haar leven. En het mocht nergens door verstoord worden, zelfs niet door een angst-aanjagende fluistering door de telefoon of een anonieme brief.

Tegen de tijd dat de limo het studioterrein op reed, had Chantel zichzelf weer onder controle. Hier zou ze toch zeker wel veilig zijn? Hier kon ze zich storten op het werk dat ze nog altijd even fascinerend vond. In die tientallen grote gebouwen met de gewelfde daken werd magie gecreëerd, en daar maakte zij deel van uit. Zelfs de lelijkheid was geveinsd. Moord, ellende en passie konden allemaal worden gesimuleerd. Fantasieland, noemde haar zus Maddy het, en dat klopte aardig. Maar, dacht Chantel glimlachend, je moest je uit de naad werken om de fantasie tot leven te wekken.

Om halfzeven zat ze in de make-upstoel en tegen zeven uur werd haar haar onder handen genomen. Ze zaten in de eerste opnameweek en alles was nog vers en nieuw. Chantel nam haar tekst door terwijl de kapper haar haar transformeerde naar het kapsel met de golvende zilverblonde manen dat haar personage die dag zou hebben.

‘Zo ongeloofelijk weelderig,’ mompelde de haarstylist terwijl ze de föhn op Chantels haar richtte. ‘Ik ken vrouwen die een moord zouden plegen voor zulk dik haar. En die kleur!’ Ze boog wat omlaag om het resultaat van haar werk in de spiegel te bekijken. ‘Zelfs ik vind het moeilijk te geloven dat dat je natuurlijke kleur is.’

‘Heb ik van mijn grootmoeder aan vaders kant.’ Chantel draaide haar hoofd om haar linkerprofiel te checken. ‘Ik ben twintig in deze scène, Margo. Denk je dat ik ermee wegkom?’

Lachend deed de haarstylist met het dunne rode haar een stap naar achteren. ‘Daar zou ik me geen zorgen over maken. Het jammer is dat ze hier een bak regen overheen gaan gooien.’ Ze legde de laatste hand aan Chantels kapsel.

‘Heel jammer.’ Chantel stond op toen ze van de cape bevrijd was. ‘Dank je, Margo.’ Nog voordat ze twee stappen had gezet, stond haar assistent al naast haar. Chantel had hem aangenomen omdat hij jong en gretig was en niet de ambitie had om acteur te worden. ‘Ga je er met de zweep eroverheen, Larry?’

Larry Washington bloosde en stotterde, zoals hij in Chantels aanwezigheid altijd de eerste vijf minuten deed. Hij was kort van stuk en goedgebouwd, kwam net van de middelbare school en had een scherp oog voor detail. Een Mercedes kopen was op dat moment zijn grootste ambitie. ‘O, dat zou ik nooit doen, Miss O’Hurley, dat weet u best.’

Chantel klopte hem op de schouder, en zijn bloeddruk ging spontaan omhoog.

‘Het moet toch gebeuren. Larry, ik zou het fijn vinden als je de regieassistent opspoort en hem laat weten dat ik in mijn trailer zit. Ik ga me daar schuilhouden tot ze klaar zijn voor de repetitie.’ Haar tegenspeler kwam in beeld, voorzien van een sigaret en, voor Chantel duidelijk zichtbaar, een flinke kater.

‘Zal ik een kop koffie voor u halen, Miss O’Hurley?’ vroeg Larry terwijl hij wat afstand nam. Ieder verstandig mens had al lang en breed door dat het beter was om Sean Carter te ontwijken als hij een zware nacht achter de rug had.

‘Ja, graag.’ Chantel knikte naar een paar crewleden die bezig waren met de eerste set, een treinstation, compleet met rails, wagons en een treindepot. Hier zou ze wanhopig afscheid nemen van haar minnaar. Ze hoopte maar dat hij tegen die tijd geen hoofdpijn meer zou hebben.

Larry liep met haar mee over de set, onder lampen door, om kabels heen. ‘Ik wilde u nog herinneren aan uw interview vanmiddag. De verslaggever van *Star Gaze* wordt om halfeen verwacht. Dean van de publiciteitsafdeling zei dat hij er wel bij wilde zitten als u dat zou willen.’

‘Nee, dat hoeft niet. Die verslaggevers kan ik wel aan. Kijk of je wat vers fruit, sandwiches en koffie kunt regelen. Nee, doe maar ijsthee. Ik doe het interview wel in mijn kleedkamer.’

‘Prima, Miss O’Hurley.’ Met een ernstig gezicht begon hij alles in zijn aantekeningenboek op te schrijven. ‘Is er verder nog iets?’

Ze bleef in de deuropening van haar kleedkamer stilstaan. ‘Hoe lang werk je nu al voor me, Larry?’

‘Eh... ruim drie maanden, Miss O’Hurley.’

‘Ik vind dat je me weleens Chantel mag gaan noemen.’ Ze sloot de deur, glimlachend om de blij verraste blik op zijn gezicht.

De trailer was onlangs naar haar smaak en voor haar comfort opgeknapt. Met het script in haar hand liep Chantel door de zitkamer naar de kleine kleedruimte achterin. Bewust van het feit dat ze weinig tijd had, verspilde ze geen seconde. Nadat ze haar eigen kleren uitgetrokken had, hees ze zich in de jeans en sweater die ze in de eerste scène zou dragen.

In die scène was ze twintig jaar oud, een hardwerkende kunst-

studente die haar eerste affaire zag mislopen. Chantel wierp weer een blik op het script. Het was goed en solide geschreven. De rol die ze had gekregen zou haar de kans geven om een groot scala aan emoties uit te drukken en nog meer uit haar creatieve talenten te halen. Het was een uitdaging die ze met beide handen moest aangrijpen. En dat zou ze ook doen. Chantel beloofde zichzelf dat ze dat zou doen.

Toen ze *Strangers* had gelezen, had ze zichzelf in de rol van Hailey gezien, de jonge kunstenaar die door de ene man bedrogen en door de andere man achtervolgd wordt; een vrouw die uiteindelijk het grote succes vindt en de liefde kwijtraakt. Chantel begreep Hailey. Ze wist wat verraad was. En ze wist alles van succes en de prijs die daarvoor betaald moest worden, dacht ze terwijl ze haar elegante kleine kleedkamer bekeek.

Hoewel ze haar tekst volledig uit het hoofd kende, nam ze het script met zich mee naar de zitkamer. Met een beetje geluk zou ze nog net tijd hebben voor een snel kopje koffie voordat ze de scène gingen doornemen. Wanneer ze aan een film werkte, vond Chantel het geen probleem om te leven op koffie, een snelle lichte lunch en nog meer koffie. De rol voedde haar. Tot de laatste draaidag erop zat, had ze zelden tijd om boodschappen te doen, een duik in het zwembad te nemen of zich te laten masseren bij de club.

Op het moment dat ze wilde gaan zitten, viel haar blik op een bos felrode rozen. Vast van een van de studiobazen, dacht ze terwijl ze ernaartoe liep en het eraan bevestigde kaartje pakte. Toen ze las wat erop stond, viel het script uit haar hand op de vloer.

Ik kijk naar je. Altijd.

Er werd op haar deur geklopt. Ze sprong achteruit en botste tegen het aanrechtje aan. De geur van de rozen bereikte haar neus, be-

dwelmend en zoet. Met een hand op haar keel staarde ze naar de deur, voor het eerst echt bang.

‘Miss O’Hurley... Chantel, ik ben het, Larry. Ik heb koffie voor je.’

Met een ademloze snik rende ze de kamer door en trok de deur open. ‘Larry –’

‘Zwarte koffie, zoals je die – Wat is er?’

‘Ik ben... Ik heb –’ Ze onderbrak zichzelf. Controle, dacht ze naarstig. Als je de controle verliest, verlies je alles. ‘Larry, weet je iets van die bloemen?’ Ze gebaarde naar de bloemen achter zich, maar keek er niet meer naar.

‘Die rozen. Ja, een van de cateraars heeft ze gevonden toen ze bezig was het ontbijt klaar te zetten. Aangezien jouw naam erop stond, heb ik ze maar hier neergezet. Ik weet dat je van rozen houdt.’

‘Haal ze weg.’

‘Maar –’

‘Alsjeblieft.’ Ze liep de kleedkamer uit. Mensen. Ze wilde veel mensen om zich heen. ‘Gooi ze weg, Larry.’

‘Oké.’ Hij staarde naar haar rug, terwijl ze naar de set toe liep. ‘Ik zal het meteen doen.’

Vier aspirines en drie koppen koffie hadden Sean Carter weer tot leven gewekt. Het was tijd om aan het werk te gaan, en dat kon door niets verstoord worden – niet door een kater, niet door een paar angstaanjagende woorden op een kaart. Chantel had er hard aan gewerkt om een imago van glamour en stijl uit te stralen. Aan haar reputatie van temperamentvolle actrice had ze net zo hard gewerkt. Ze was klaar wanneer ze werd geroepen en ze kende altijd haar tekst uit het hoofd. Als het tien uur duurde om een bepaalde scène te filmen, dan duurde het tien uur. Al die dingen bracht ze zichzelf in herinnering terwijl ze Sean en hun regisseur naderde.